

Dobrim srcem in dobrim rokam.

*K*dor občuje v tem času z Ljubljanci, vidi njih žalost zaradi poslednje nesreče. Ta žalost sama je Ljubljani seveda le v škodo, zakaj samo pogum nas more rešiti: toda ubraniti se je ne more nihče med razdrtimi hišami, med šotori in kočami, katere je bilo treba staviti sredi in zunaj mesta.

Ljubljana vidi prav jasno, kako minljivo je delo človeških rok, kako nestanovitno je naše imetje. Včeraj je bil marsikateri Ljubljančan krepak hišni posestnik, danes ima hišo, katero treba najprej podreti, ako si hoče pridobiti bivališče zase in za druge.

Nekateri so srečnejši, da jim je hiša ostala, toda vsa razdrapana in poškodovana; sedaj ne vedó, kje in kako bi začeli poprej popravljati.

V to vrsto spada našega lista dom, naše Marijanišče, zavetje in dom 170 večinoma sirotnih dečkov. Oni, ki smo občutili vso silo, ki je ob prvem potresu zgrabila in majala naš zavod, hvalimo Boga, da še stoji. Še ob poznejših sunkih in udarcih smo pod milim nebom stoječ s strahom zrli, ali se ne bo morda zrušil ta ali oni zid, in prosili so usmiljenega Boga otroci in predniki, naj obvaruje dom toliko nepreskrbljenim otrokom.

Marijanišče še stoji, a jako poškodovano je, kakor se čim dalje bolj vidi. Prvi pogled nam ni pokazal vseh ran. Prelepa kapela, veselje vseh onih, ki so jo poznali, podprta je od zunaj in znotraj na vse strani z mnogimi podporami; tudi poslopje je podprto na mnogih straneh. Kaj bo s kapelo, še nihče ne vé; drugi deli zavoda se bodo popravili polagoma in z obilnimi stroški.

Bližnji in daljni rojaki hité na pomoč Ljubljančanom, za katere prosijo cerkveni in posvetni oblastniki podpore. Tudi Marijanišče je zaprosilo že tu in tam, in nekaj blagih src se ga je spomnilo. A le prerada mu dojde v odgovor tolažba: „O, Marijanišče si bo že pomagalo.“

Kdo bi nam torej zameril, da se obrača zavod sirotnih dečkov po tej poti do prijaznih in imovitih Slovencev s ponižno prošnjo, naj se ga spominjajo tudi posebej, da se zopet popravi in pripravi za bivališče naši vrli mladini. Saj ni zavrženo, kar se žrtvuje za dečke, ki bodo kdaj pridni in pošteni možje, kakor so sedaj marljivi in veseli otroci. Kdor je videl zavod z uspehi v šolskem nauku in v npravnosti, ta se je tudi prepričal, da je najhvaležnejše delo: truditi se za mladino.

Pa naši dobri znanci nam izkažejo veliko dobroto tudi s tem, da nam pošljejo vsaj naročnino, tisti namreč, ki so zaostali za letos ali lani ali celo za več let sem, — kakoršnih ni malo. Saj nas poznajo naši prijatelji, da ne nadlegujemo in ne rotimo naročnikov z vednimi opomini, niti javnimi, niti zasebnimi. Toda ob tej priliki si nismo mogli kaj, da ne bi jim bili sporočili te prevljudne prošnje.

Ne obupamo. Bela Ljubljana bo vstala okrepljena in prenovljena, pa tudi naše Marijanišče se bo poživilo. Darove bomo oznanili na platnicah tega lista.

V Ljubljani, dne 25. mal. travna 1895.

*Vodstvo Marijanišča in lastništvo
„Dom in Svet“-a.*